

kan vaske, hvis de ikke kan klare rengøringen selv, hvis de ikke kan klare indkøbene selv osv.

Men det er fair nok, at der er en reel skillelinje, hvor vi simpelt hen har en forskellig opfattelse af, om det er nødvendigt at hjælpe i de tilfælde eller ej.

Jeg skal takke for støtten fra fru Grete Schødt. Jeg synes, det bliver rart, når den nuværende regering bliver opposition, at vi kan parre forskellige forslag i de partier, der jo kommer til at udgøre alternativet på det tidspunkt, og det er oplagt, at vi også skal sikre i et kommende flertal, at nogle af de velfærdsforbedringer, som jeg tror folk synes er vigtige at vi laver, faktisk bliver gennemført.

Kl. 18.10

Jeg tror, at en af grundene til, at det tegner til et politisk skifte, er, at folk synes, de hører for mange ord fra den nuværende regering, men de synes ikke rigtig, der sker noget. Og det er jo det, man er optaget af rundtomkring, ikke af løfterne op til et valg, eller når der holdes store taler, men af, hvordan virkeligheden udvikler sig.

Jeg tror, at et af problemerne for regeringen og også for Dansk Folkeparti er, at når afstanden mellem virkeligheden og løfterne bliver for stor, så opfatter folk det, som om politikerne svigter deres løfter.

Fru Pia Kristensen lavede med meget stor elegance, synes jeg, et forsøg på at lave et herresving væk fra Dansk Folkeparti. Da Dansk Folkeparti var i opposition op til valget støttede man, at det var vigtigt at lave et minimumsniveau for hjemmehjælp. Nu er Dansk Folkeparti blevet støtteparti til regeringen og mener derfor, som regeringen gør. Når regeringen så afviser forslaget, afviser Dansk Folkeparti også forslaget.

Undskyld mig, jeg synes næsten, det er for lyst til, at det ikke er til at gennemskue, hvad det er, vi har med at gøre.

Jeg håber, at Dansk Folkeparti, næste gang man går til valg, vil gå ud og sige: Alt det, vi lovede sidste gang om bedre forhold for de gamle, kan I godt glemme, i hvert fald hvis vi bliver støtteparti for den nuværende regering, for så mener vi ikke de ting, vi mente op til valget, længere, for det passer sig ikke rigtig som støtteparti for en regering.

Så havde fru Pia Kristensen i sit indlæg også nogle indvendinger, nogle principielle argumenter om, at det her minimum kunne betyde, at det så også blev standarden. Det er i så fald en ny erkendelse for Dansk Folkeparti, der indtil nu fak-

tisk har støttet forslaget. Jeg synes, at man næsten må rose dem for den tilpasningsevne, det er pludselig at annamme de argumenter, som man tidligere afviste, men som nu er nødvendige for at være støtteparti. Det tyder på en kolossal omstillingsevne, som man tit kvitterer for, men som måske politisk er farligt, hvis de, der stemmer på Dansk Folkeparti, går rundt i den salige forvisning, at de kan tro på det, Dansk Folkeparti siger. Men sådan er det formentlig heller ikke så meget længere.

Fru Charlotte Dyremose talte for fleksibiliteten. Jeg dokumenterede med den undersøgelse, der ligger – og jeg citerede fra Ugebrevet A4 fra i forgårs – at sådan ser virkeligheden bare ikke ud. Virkeligheden er, at fleksibiliteten bliver stadig mindre, at ydelserne bliver stadig mere standardiserede. Det viser den mest omfattende undersøgelse, der er lavet i Danmark af det her område nogen sinde.

Derfor synes jeg, det er underligt, at der for regeringen er så stor afstand til den virkelighed, der er udeomkring, at man ikke lader sig inspirere af virkeligheden. Jeg er tilhænger af, at vi med fru Margrethe Vestagers ord, tror jeg det var, giver hjemmehjælpen fri, yes. Jeg er tilhænger af, at vi afskaffer de bindinger osv., som vi lægger ind, for at forsøge at få det til at fungere; hvor vi bygger op med en hel masse ting rundt omkring for at forsøge at få det til at fungere. Jeg synes, man skal turde tage det skridt, der hedder at lægge et minimum, så vi slipper for i øvrigt at pakke hele området ind i regler.

Jeg tror nemlig, det er en helt afgørende pointe, at hvis det lykkes os at sætte det her område fri på den måde, at engagerede medarbejdere følger en langt større frihed med hensyn til, hvordan de vil løse den konkrete opgave, så får vi en bedre hjemmehjælp. Men det forudsætter, hvis vi åbner op for den større frihed, at vi så samtidig laver et værn i de kommuner, som har økonomien som den styrende faktor, også når hjemmehjælpen skal besluttes. Ellers er det nemlig farligt at give det fuldstændig fri, for så er risikoen ved at give det fuldstændig fri, at vi vil opleve nogle beskæringer, som jeg heller ikke tror fru Margrethe Vestager synes vi skal gennemføre.

Jeg skal takke for støtten fra fru Line Barfod og fru Tove Videbæk, som var afventende over for, om hun ville støtte forslaget, og som havde stillet spørgsmål om, i hvilke kommuner der var skåret ned, og i hvilke der ikke var. Svaret på det spørgsmål synes jeg kan give os alle